

Ministryně s velkými balónky

## Engeor

Publikováno s laskavým svolením autora.

Zdroj <http://svetlulvstic.xhost.cz>

Mohlo to být na půl cesty mezi Prahou a Brnem u toho velkého kamene, který vypadá jako hlava populárního zpěváka, lokomotiva pojídala pražce a spoje mezi kolejemi nás uspávaly monotónním rytmem železničního blues, které vlastně žádným blues není, ale pokud vím, doteď to nikomu nevadilo. V kupé jsme seděli jmenovitě: já, Fotograf a pán s paní ve věku, ve kterém poslech písně *Knocking on heavens door* je tak trochu adrenalinovým sportem.

Slova nám padala z úst a skládala se v celky a ty celky pak tvořili tisíci variantu na náš oblíbený dialog, tedy mého a Fotografa, ve kterém vždy plánujeme společný podnik, i když ve skutečnosti máme oba dost rozumu na to, abychom spolu nikdy podnikat nezačali. Cesta za dalším interview ze série, kterou jsme v té době dělali pro jeden magazín, tak utíkala mnohem rychleji a během povídání jsem skoro zapomněl na cenu kávy, kterou jsem si furiantsky nechal pár pražců před tím donést od pikolíka až do kupé.

Tady uděláme malou odbočku, protože jednu věc o mně a Fotografovi byste měli vědět. Postavíte-li mě do dvojice s kýmkoliv jiným a nějak zařídíte, abychom se začali bavit o podnikání, brzy zjistíte, že jste toho druhého odsoudili říkat věci jako *To ne. To taky ne. No to už je úplná blbost. Hehe, to je dobrý, ale víš co? Vyser se na to. No tohle by možná šlo, samozřejmě kdybychom vynechali ty laserový meče*. Potřebuji zkrátka někoho, kdo všechny moje nápady přebere a roztřídí, někoho, kdo bude stále znovu a znovu vsazovat vláček mých myšlenek na koleje reality vždycky, když mi přijde jako dobrý nápad jet v pangejtu. Pokud tahle úloha někomu sedí určitě, pak Fotografovi. Řeknu to ještě jinak. Kdyby mi dneska někdo řekl *Hele tady máš třicet milionů a co kdybys za ně natočil nějaký pěkný biják* tak to vezmu, a to si tedy pište, i když o tom, jak natočit film, nevím vůbec nic. Oproti tomu Fotograf cvičí patnáct let Aikido a stále tvrdí, že teprve začíná. Tak to jen tak, abyste byli v obraze.

Zhruba tedy v té době, kdy se lokomotiva začala futrovat už brněnskými pražci, se starší pán rozhodl nás oslovit. Asi se s námi už hezkou chvíli bavil a značnou část dialogu si oddřel sám ve své hlavě, jinak si nedokážu vysvětlit, že první co řekl, když se k nám otočil, bylo:

"Takže kdybyste se mi tady mohli podepsat."

Na první pohled to vypadalo jako nějaká rafinovaná forma vlakové loupeže. Totiž první, co mě napadlo, bylo, že k podpisu už stačí připojit větičku *Dlužím panu tomu a tomu deset tisíc* a má vyděláno. Viditelně jsme se oba, já i Fotograf, tvářili dost zmateně, protože zatímco nám pán podával dva čisté bílé listy papíru a české čínské pero, dodal na vysvětlenou:

"Já už vás totiž tady hezkou chvíli poslouchám."

Tím samozřejmě do celé záležitosti mnoho světla nevnesl a tak když jsme se dál tvářili nechápavě, pokračoval v upřímné snaze vnést do našich obličejů alespoň náznak pochopení.

"Vlastně by bylo dobré, kdybyste napsali ještě nějakou větu, to je jedno jakou a já bych vám pak z toho udělal rozbor osobnosti."

Tak teď to teprve začalo dávat smysl.

"Aha," povídám, "takže vy jste grafolog?"

"No ano, copak jsem vám to neřekl?" divil se pán.

"No vlastně ne."

Pán vypadal zmateně: "A proč si myslíte, že jsem po vás chtěl ty podpisy?"

"To je docela dobrá otázka," připustil jsem a děsně jsem se snažil, aby v tom nebyla ani stopa po ironii. "Takže jakou větu vám tam máme napsat?"

V té době už jsme s Fotografem měli v ruce každý po jednom kusu papíru. Je to zajímavá věc, že když vám někdo něco podává, tak si to prostě vezmete a teprve pak přemýšlíte, co to vlastně máte v ruce. Je to forma psychického nátlaku, jako když zvedáte telefon, jenom proto, že náhodou zvoní.

"To je jedno, jakou chcete."

Zadal nám tak jednu z nejtěžších úloh, jakou lze člověku vůbec zadat. *Řekni něco. Co? Něco.* No tak to si ještě budu muset rozmyslet. Naštěstí věta mohla počkat, zatím stačily podpisy. Zatímco Fotograf se ještě snažil z opatrnosti u svého podpisu usmlouvat hůlkové písmo, můj autogram už držel grafolog v ruce a to se začaly dít věci.

"Tady to vaše jméno ukazuje na přebujelé ego." Vopatrně, vopatrně, jo? "Vidíte, jak tady zdvojujete tuhle čárku u prvního písmena?" No vidím a co jako? "To znamená, že VY jste pro vás vždycky na prvním místě a tímhle to zdůrazňujete." Hele nepřeháněj. "Taky jak sekáte ty obloučky u nožiček." To přeci není pravda s tím egem, ne? "Jdou málo pod základnu, jsou zkrátka příliš úsporné." Tak šetřím místo, no a co? Víš co dneska stojí papír? "To značí vaši přirozenou spořivost." Jo takhle. "No a to příjmení..." Co zas! "Vůbec v něm nespojujete písmenka. To značí špatný vztah k vaší rodině a k vašim blízkým." Takže se mi snažíš naznačit, že jsem spořivá egoistická svině? Doufám, že to aspoň bylo zadarmo.

Jak nás Fotograf poslouchal, začal se usilovně tvářit, že se neumí podepsat a nebo se alespoň neumí podepsat jinak, než hůlkovým písmem. Já ho chápu, některé věci by o sobě člověk vědět neměl. Když mi grafolog dostatečně srazil sebevědomí, rozpovídal se o své práci. Povídal nám o tom, jak si ho zvou, aby dělal posudky obviněných vrahů a analýzy osobnostních profilů politiků. Také se nám pochlubil, že dokončuje knihu o grafologii.

Bylo vidět, že je na svou práci opravdu hrdý a opakovaně nás upozornil, že v republice není nikdo, kdo by věděl o grafologii víc. Řekl jsem mu, že bych také jednou chtěl být v něčem nejlepší. Moc se mu to líbilo. Někde jsem četl, že když někdo pronáší ironii, je slušné tónem hlasu naznačit, že se o ironii jedná. To jsem neudělal a tak mi pán zcela vážně odpověděl, že

to se budu muset ještě moc a moc snažit. Mám ovšem podezření, že by ironii nepoznal, ani kdybych mu jí omlátil o hlavu a narval do otvoru, kterému v jeho věku dělá dobře dostatek vlákniny ve stravě. Tak jsem se začal vyptávat na politiky, koho třeba analyzoval, co nám o něm může říct a tak.

"No tak třeba tu ministryni s velkými balónky," nadchnul se pro můj zájem o věc, "jak ona se hrome jmenuje, počkejte, někde tady ten její podpis mám" a začal se přehrabovat v kapsách. Našel přeložený lísteček a podával nám ho. "Vidíte? Ona všechny oblouky u všech písmen, kreslí jako balóny" a opravdu, všechna "o" a "a" a dokonce i "P" byla psána s velkým rozmachem tak, že připomínala obrovské balóny. Dostalo se nám pak rozboru osobnosti oné ministryně v němž padlo slovo velikášský třikrát a z něhož vyplynulo, že paní ministryně si toho na sebe ráda nakládá více, než unese.

Když skončil, nechal se i Fotograf přemluvit k podpisu a já navíc našel vhodnou větu, kterou jsme k našim autogramům mohli připojit. V plném znění ta věta zněla *Nenahýbejte se z oken*, což sice není bůhvíjak invenční, ale i autoři mají své dny a grafologovi to stačilo. Navíc je to bezpečnější, než ponechat na lístečku pouze samotný podpis. Když teď někdo přijde za mým právníkem s dokumentem, v němž bude stát: *Dlužím panu Grafologovi deset tisíc. Nenahýbejte se z oken. Engeor.* Tak bude vypadat jako idiot.

Grafolog provedl analýzu našich vět a oznámil nám, že my dva bychom spolu skutečně měli začít podnikat. Tak to je bod číslo jedna. Bod číslo dvě: Grafolog nám navrhl, alespoň z našich písem to tak nějak plyne, že v naší firmě by Fotograf měl zastávat úlohu toho, kdo chrlí nápady, které já usměrňuji a držím tak naše podnikání v suchých mezích reality. Ať se na to dívám, jak se na to dívám, plyne mi z toho, že nejdříve za patnáct let si otevřeme svoje první dojo. I když co se mě týká, tak já bych do toho šel hned, protože já už náhodou jeden trénink Aikida viděl.

Takže abychom to nějak uzavřeli. Po závěrečné podnikatelské analýze, přehodnocení všech zjištěných informací a odpočítání několika dalších pražců směrem k Brnu se mi docela ulevilo. Ještě pořád to totiž může být tak, že jsem docela milej kluk, takový ten nesobecký rodinný typ, který pozná kdy má pustit chlup. Ještě pořád to může znamenat, že na Pankráci teď sedí pár justičních omylů. Ještě pořád mohou velké balóny v písmu ministryně Buzkové znamenat fakt jenom to, že má prostě velký kozy.